



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce:

OS Tučňák,
IČO: 266 75 986,
se sídlem Pod Vinicemi 9, Plzeň,
zastoupen JUDr. Lubomírem Procházkou,
advokátem se sídlem Lesní 15, Jevany,

proti

žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 65, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **Kinský dal Borgo, a. s.,**

IČO: 274 61 602,
se sídlem Komenského 5, Chlumec nad Cidlinou,
zastoupená Mgr. Šimonem Slezákem,
advokátem se sídlem Ulrichovo náměstí 3, Hradec Králové,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č. j. MZP/2018/500/1283,
sp. zn. ZN/MZP/2018/500/289,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, a to v rozsahu výroku II., kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 6. 2018, č. j. 055636/2018/KUSK, sp. zn. SZ_055636/2018/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně na základě provedeného zjišťovacího řízení rozhodl podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), že záměr Revitalizace Žehuňského rybníka nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
2. Žalobce namítá, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož z něj není jasné, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při určení toho, do které kategorie z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí záměr spadá, což je klíčové pro závěr, zda bude či nebude probíhat posouzení podle tohoto zákona. To žalobce namítal již v odvolání, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu nezhodil. Pouze uvedl, že zařazení záměru není třeba odůvodňovat a že vyplývá z oznámení osoby zúčastněné na řízení. Žalobce s touto argumentací nesouhlasí a shrnuje, že v důsledku postupu správních orgánů obou stupňů jsou prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná a v rozporu s § 7 odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
3. Dále žalobce namítá, že i pokud by soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, je nezákonné, neboť je založeno na nesprávném právním posouzení. Jak totiž plyne ze stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) vydaného k záměru Revitalizace Žehuňského rybníka, u záměru nelze vyloučit vliv na evropsky významné lokality a ptací oblasti, konkrétně zasahuje do oblastí s výskytem vrkoče útlého, bukáčka malého a chřástala kropenatého. S ohledem na toto vyjádření nelze souhlasit se závěrem, že se ve zjišťovacím řízení prokázalo, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí. Naopak bylo s ohledem na § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí na místě záměr posoudit podle tohoto zákona.
4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že celý proces posuzování vlivů na životní prostředí včetně tzv. zjišťovacího řízení probíhá na návrh oznamovatele, přičemž jsou to právě jím poskytnuté údaje (v oznámení či v dokumentaci záměru), z nichž příslušný správní orgán vychází. Na základě zjištěných parametrů, z nichž je významná zejména kapacita záměru, správní orgán v souladu s přílohou č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zařadí záměr do příslušné kategorie, aniž by přitom měl prostor pro vlastní správní uvážení. V právě posuzované věci správní orgány v průběhu zjišťovacího řízení neshledaly, že by panovaly jakékoli pochyby ohledně zařazení záměru. Správní orgán I. stupně správně vycházel z žadatelem deklarovaného zádržného objemu rybníka 3,3 mil m³ vody a zařadil záměr do kategorie II. pod bod 65 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí. Z odvolání je zřejmé, že žalobce má o rozsahu záměru nerealistické představy, neboť v důsledku chybného výpočtu dospěl k závěru, že se v rybníce akumuluje až 10 mil. m³ vody. I v největším rybníce v České republice Rožmberku s téměř dvojnásobnou plochou se však akumuluje jen 6,2 mil. m³ vody.
5. Jde-li o další žalobní námitku, žalovaný souhlasí s tím, že AOPK ve svém stanovisku uvedla, že nelze vyloučit významný vliv záměru na evropsky významné lokality a ptací

oblasti, to však neznamená, že bude mít významný vliv negativní. Stanovisko AOPK bylo pouze prvotním sdělením, neboť vliv záměru bylo možné s určitostí vyhodnotit až ve zjišťovacím řízení. V něm správní orgán I. stupně vycházel z hodnocení vlivů záměru vypracovaného RNDr. L. M., Ph.D, z něhož vyplynulo, že tyto vlivy lze považovat za mírné. Vliv na faunu při realizaci záměru bude sice významný, avšak pouze krátkodobý a při dodržení navržených podmínek ještě akceptovatelný; navíc v konečném důsledku bude mít vliv významně pozitivní.

6. Konečně žalovaný upozorňuje, že není úkolem zjišťovacího řízení detailně posuzovat dopad na jednotlivé složky přírody a krajiny, pokud jednotlivé složkové zákony poskytují účinné nástroje ochrany. Pokud by mělo dojít ke škodlivému zásahu do přirozeného vývoje, musela by si osoba zúčastněná na řízení opatřit výjimku podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), rozhodnutí o odchylném postupu při ochraně ptáků podle § 5b odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, výjimku ze zákazu ve zvláště chráněném území podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a předchozí souhlas podle § 44 odst. 3 téhož zákona.
7. Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ztotožňuje s argumentací správních orgánů. Dále zpochybňuje zájem žalobce na ochraně přírody a vyjadřuje své přesvědčení, že jeho skutečným zájmem jsou obstrukce a hájení ekonomických zájmů společnosti Galafruit, s. r. o. (dále jen „Galafruit“), jež vlastní pozemky v blízkosti Žehuňského rybníka. Navrhuje zamítnutí žaloby.
8. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 2. 5. 2018 podala osoba zúčastněná na řízení správnímu orgánu I. stupně oznámení záměru Revitalizace Žehuňského rybníka (a zřízení dvou kompostáren na úpravu vytěženého sedimentu v obcích Hradčany a Choťovice, k nimž však nesměřují žádné žalobní námitky, a proto se jimi soud nezabýval, ani je zvláště nerekapituloval). V oznámení uvedla, že s ohledem na objem akumulované vody v Žehuňském rybníce 3,3 mil m³ vody je podle bodu 65 přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ke zjišťovacímu řízení příslušný krajský úřad. V oznámení záměru je rovněž obsaženo stanovisko AOPK ze dne 18. 12. 2017 podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, v němž se uvádí, že po posouzení charakteristiky záměru nelze vyloučit jeho významný vliv na příznivý stav předmětu ochrany, celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. V odůvodnění AOPK upřesnila, že záměr zasahuje do evropsky významné lokality Žehuňsko, jejíž součástí jsou místa s výskytem vrkoče útlého, a ptačí oblasti Žehuňský rybník – Obora Kněžičky zřízené pro ochranu bukáčka malého a chrástala kropenatého.
10. Dne 14. 5. 2018 správní orgán I. stupně zveřejnil informaci o zahájení zjišťovacího řízení vyvěšením na úřední desce. V řízení se vyjádřily dotčené orgány a některé záměrem dotčené obce. Dne 22. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž rozhodl, že podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle tohoto zákona. V odůvodnění rozhodnutí shrnul povahu záměru, již vesměs převzal z oznámení. Dále charakterizoval předpokládaný vliv záměru na obyvatelstvo a životní prostředí, stručně popsal dosavadní průběh řízení a podklady pro vydání rozhodnutí a okomentoval jednotlivá vyjádření

uplatněná v řízení orgány státní správy, okolními obcemi a společností Galafruit (žalobce žádné vyjádření neučinil).

11. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že z něj nelze seznat, proč správní orgán I. stupně zařadil rybník do kategorie II. Při rozloze 258 ha a maximální hloubce 6 m může mít rybník objem téměř 15,5 mil m³, což patrně přesahuje limit 10 mil m³ i v případě, že v určitých místech je rybník mělčí než deklarovaná maximální hloubka. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítl nedostatečné vyhodnocení záměru ve vztahu k vlivu na ptactvo, neboť se v lokalitě nachází ptačí oblast na ochranu vrkoče útlého, bukáčka malého a chřástala kropenatého. Ze stanoviska AOPK vyplývá, že v souvislosti s realizací záměru nelze vyloučit vliv na příznivý stav předmětu ochrany, zejména negativní vliv na ptačí hnízdiště a stávaníště, a že vlivem zásahů mechanizace a hlučnosti dojde k decimaci populace uvedených druhů ptáků. Byť se v záměru uvádí, že se odbahnění rybníka a zásahy do rákosin budou provádět mimo dobu hnízdění, nejedná se o dostačující opatření, protože není jasné, jak velký bude zásah do hnízdišť; rovněž není jasné, jaký vliv bude na ptactvo mít hluk 90dB ze sacích bagrů po dobu tří let odbahňování rybníka ve spojení s hlukem z železniční trati. Konečně žalobce namítl, že se v lokalitě nachází ovocné sady společnosti Galafruit zavlažované vodou odtékající z rybníka, není však jasné, zda bude možné odebírat vodu za situace, kdy bude rybník zcela vypuštěn; ovocné sady jsou přitom klíčovou složkou životního prostředí v lokalitě.
12. K odvolání se prostřednictvím zpracovatele vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, která odvolací námitky odmítla jako nedůvodné.
13. Dne 20. 11. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že deklarovaný zádržný objem rybníka je 3,3 mil. m³, jak to plyne i z jeho platného manipulačního řádu. Správní orgán I. stupně při zařazení záměru do příslušné kategorie správně vycházel z podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení. Rozhodnutí je přitom platné pouze ve vztahu k uvedeným údajům, proto pokud by se ukázalo, že jsou ve skutečnosti jiné, nebude možné z něj v navazujících řízeních vycházet. Výpočet provedený žalobcem se ostatně jeví jako mylný, neboť dno rybníka nedosahuje ve všech svých částech maximální hloubky a takového objemu zdaleka nedosahují ani největší rybníky v České republice. Stanovisko AOPK je třeba pokládat za prvotní sdělení ve věci, které ani nemohlo mít jiný obsah, než že vlivy na evropsky významné lokality a ptačí oblasti nelze vyloučit; posouzení vlivů bylo předmětem následného zjišťovacího řízení, v němž z vyhodnocení vypracovaném RNDr. M. vyplynulo, že za dodržení navržených podmínek nebude vliv záměru významně negativní. Jde-li o intenzitu hluku, hluk produkovaný bagry a vlakovou dopravou se sice počítá, avšak s ohledem na fyzikální zákony nikoli způsobem, který uvádí žalobce, přičemž je rovněž třeba adekvátně zohlednit vzdálenost od zdroje hluku. Ani souběžné působení hluku z bagrů a z projíždějících vlaků při dodržení navržených opatření nebude mít na ptačí populaci tak zásadní negativní vliv, jak se obává žalobce. Konečně jde-li o zajištění práv společnosti Galafruit na odběr vody, uvedl žalovaný, že se předpokládá změna manipulačního řádu, která bude reflektovat průběh záměru. Podle současného manipulačního je minimální odtok z rybníka 80 l/s a společnost Galafruit z tohoto potoka odebírala průměrně 2,58 l/s. V době, kdy má být rybník vypuštěn (do října do března), navíc nelze předpokládat potřebu odběru vody pro zálivku sadu.

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Žalobce nejprve namítá, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná, protože z nich není jasné, na základě jaké úvahy dospěly k závěru, že záměr spadá do kategorie II., a tudíž že je k vedení řízení v prvním stupni příslušný krajský úřad (správní orgán I. stupně). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění nelze ani v kontextu správního spisu seznat, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Takovou vadou ve vztahu k zařazení záměru do kategorie II. prvostupňové ani napadené rozhodnutí netrpí. V prvostupňovém rozhodnutí vycházel správní orgán I. stupně z oznámení učiněného osobou zúčastněnou na řízení, že zádržný objem Žehuňského rybníka činí 3,3 mil. m³ (viz str. 7 oznámení), a záměr zařadil podle přílohy 1. bodu 65 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí do kategorie II., neboť se jedná o zařízení určené k akumulaci vody, jehož objem přesahuje 100 tis. m³; je tedy na místě provést zjišťovací řízení, v němž se posoudí, zda je třeba záměr posuzovat podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Příslušnost krajského úřadu rovněž vyplývá z téhož bodu přílohy č. 1 tohoto zákona. Že v tomto ohledu vycházel správní orgán I. stupně z údajů obsažených v oznámení, není nijak neobvyklé, naopak je takový postup podstatou zjišťovacího řízení. Skutečnost, že se správní orgán I. stupně k zařazení záměru do příslušné kategorie nevyjádřil podrobněji, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. V této fázi řízení totiž deklarovaný objem Žehuňského rybníka nebyl nijak zpochybněn (žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí žádné vyjádření v tomto směru neuplatnil). Poprvé žalobce kategorizaci záměru zpochybnil až v odvolání, v němž prezentoval vlastní výpočet objemu rybníka, který má přesahovat 10 mil m³, a tudíž by měl být zařazen do kategorie I. a obligatorně posouzen z hlediska zákona o posouzení vlivů na životní prostředí. Teprve v reakci na tuto námitku se měl žalovaný důvod zabývat se otázkou správnosti kategorizace záměru podrobněji, což v napadeném rozhodnutí učinil. Nejprve vysvětlil, že skutečnost, že správní orgán I. stupně vycházel výlučně z tvrzení osoby zúčastněné na řízení, je zcela standardní; je ostatně v zájmu oznamovatele uvést tyto údaje pravdivě, neboť rozhodnutí vydané na základě pomýlených nebo nepravdivých údajů totiž není možné v navazujících řízeních použít. Dále zpochybnil výpočet prezentovaný žalobcem, neboť údaj o maximální hloubce nelze s ohledem na členitost dna vztáhnout k celému rybníku a ostatně takového objemu zdaleka nedosahují ani rybníky s větší rozlohou. Toto zdůvodnění pokládá soud přezkoumatelné. Byť je poměrně stručné, věcně reaguje na žalobcovu námitku a zejména poukazuje na nesprávnost jeho výpočtu, resp. na logickou chybu, jíž se žalobce dopustil, pokud svůj výpočet založil na tom, že z údaje o maximální hloubce (které může rybník dosahovat např. i jen na jednom metru čtverečním) lze činit závěry ve vztahu k jeho zádržnému objemu. Argumentaci žalobce tedy žalovaný spolehlivě vyvrátil.
16. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je tedy jasné, proč správní orgány zařadily záměr do kategorie II. Zádržný objem Žehuňského rybníka je založen na oznámení osoby zúčastněné na řízení, podle něhož činí 3,3 mil m³, přičemž v řízení o správnosti deklarovaného údaje nevyvstaly žádné pochybnosti. Rozhodnutí tudíž nejsou

nepřezkoumatelná a námitka je nedůvodná. Pro úplnost soud dodává, že úvahu správních orgánů obou stupňů ve vztahu k zařazení záměru do kategorie II. pokládá i za věcně správnou, byť takovou námitku žalobce nevznesl. Pravomoc krajského úřadu je dána na podkladě § 22 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

17. Dále žalobce namítá, že výsledek zjišťovacího řízení, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, je v rozporu se stanoviskem AOPK ze dne 18. 12. 2017, z něž naopak plyne, že vliv na životní prostředí nelze vyloučit. S ohledem na toto stanovisko měl správní orgán I. stupně dojít k závěru, že je na místě záměr posoudit podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
18. Podle § 45h odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jakýkoli záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost významné lokality nebo ptačí oblasti, podléhá hodnocení jeho důsledků na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek.
19. Podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je ten, kdo zamýšlí uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1, povinen návrh koncepce nebo záměru předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Orgán ochrany přírody vydá odůvodněné stanovisko do 30 dnů ode dne doručení žádosti.
20. Podle § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jestliže orgán ochrany přírody svým stanoviskem podle odstavce 1 významný vliv podle § 45h odst. 1 nevyloučí, musí být daný záměr předmětem posouzení podle tohoto odstavce postupem podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Nevyloučí-li výsledek posouzení podle tohoto odstavce významný negativní vliv záměru na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, musí předkladatel zpracovat varianty řešení, jejichž cílem je významný negativní vliv vyloučit, nebo v případě, že vyloučení není možné, alespoň zmírnit; tyto varianty musí být také předmětem posouzení podle tohoto odstavce postupem podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
21. Citovaná ustanovení upravují postup pro tzv. naturové záměry, tedy záměry, které mohou ovlivnit evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti (součásti soustavy Natura 2000). Návrh takového záměru záměr je předkladatel povinen předložit orgánu ochrany přírody (tj. AOPK) pro vydání stanoviska. Stanovisko je klíčové pro určení, zda musí být záměr předmětem posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Dojde-li AOPK k závěru, že nelze vyloučit významný vliv na evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, musí být záměr předmětem posouzení podle zákona o posouzení vlivů na životní prostředí.
22. Stanovisko AOPK ze dne 18. 12. 2017 bylo vydáno podle § 45i odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nikoli ve vztahu *k záměru*, ale pouze *k jeho charakteristice*. Jedná se tedy o předběžné vyjádření orgánu ochrany přírody, které určilo, jelikož v dané věci nelze vyloučit vliv na evropsky významnou lokalitu Žehuňsko a ptačí oblast Žehuňský rybník – Obora Kněžičky, že musí proběhnout zjišťovací řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, přičemž toto stanovisko rovněž indikuje, jakým otázkám je třeba věnovat zvláštní pozornost.

23. Ve vztahu k předmětnému záměru proběhlo zjišťovací řízení tedy ze dvou důvodů: a) s ohledem na zádržný objem Žehuňského rybníka, jenž přesahuje 100 tis. m³, a proto spadá do kategorie II. přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a b) s ohledem na stanovisko AOPK ze dne 18. 12. 2017, z něhož vyplynulo, že nelze vyloučit vliv na příznivý stav předmětu ochrany – evropsky významnou lokalitu a ptačí oblast.
24. Podstatou stanoviska AOPK je pouze určitý kvalifikovaný odhad ve vztahu k existenci významného vlivu, nikoli jeho prokazování – to je předmětem následného zjišťovacího řízení (tzv. screeningu), v němž se teprve zkoumá, zda je třeba přistoupit k posouzení vlivů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce se tedy mylí, pokud v žalobě dovozuje, že stanovisko AOPK ze dne 18. 12. 2017 vylučuje, aby správní orgány obou stupňů rozhodly tak, že záměr Revitalizace Žehuňského rybníka nemá významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jak již bylo výše vysvětleno, toto stanovisko pouze stanoví, že musí proběhnout zjišťovací řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Nijak však nepředjímá ani neovlivňuje jeho výsledek. To ani v době, kdy AOPK stanovisko vydala, nebylo dost dobře možné, neboť se vyjadřovala pouze k charakteristice záměru. Vlastní oznámení záměru nechala osoba zúčastněná vypracovat až poté, co obdržela stanovisko AOPK, z něhož se dozvěděla, v jakém režimu má postupovat a jaké má mít oznámení parametry (předtím jí např. nemohlo být známo, zda nebude nutné zpracovat oznámení ve variantách, pokud by AOPK nevyloučila významný negativní vliv – srov. § 45i odst. 2 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny). Teprve ve zjišťovacím řízení se zkoumalo a prokazovalo, jaký vliv bude záměr na dotčenou evropsky významnou lokalitu a ptačí oblast mít.
25. Z oznámení zpracovaného autorizovanou osobou v dubnu 2018 plyne (str. 98 – 99), že hlavní negativní vliv na ptactvo bude spočívat v možnosti rušení ptáků hlukem ze sacích bagrů používaných při odbahňování. Odbahňovací práce však nebudou probíhat nepřetržitě po dobu tří let, nýbrž vždy jen v části roku mimo období hnízdění a v různých částech rybníka. Jedná se navíc o hlukovou zátěž srovnatelnou s hlukem vlaku pravidelně projíždějícího kolem rybníka, takže lze předpokládat, že jsou na něj ptáci do značné míry adaptováni. Zásahy do rákosin budou mít ve svém důsledku vliv pozitivní, protože výsledkem bude členitější břeh než nyní (tůň, zálivy), a bude tedy vytvářet rozmanité prostory pro stanoviště vodního a mokřadního ptactva. Negativní vlivy tedy budou pouze krátkodobé (po dobu vlastní realizace záměru) a nevýznamné; ty budou vyváženy pozitivním vlivem realizace záměru na krajinu a její ekologické funkce do budoucna. S hodnocením autorizované osoby se správní orgány ztotožnily a rozhodly, že není třeba, aby byl záměr posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tím nijak nepopřely stanovisko AOPK, ani nepostupovaly v rozporu se zákonem. Námitka je nedůvodná.
26. Poukazoval-li žalobce na zásah do stávaní bukáčka malého a chřástala kropenatého, a to hlukem ze sacích bagrů, lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný k této otázce uvedl, že nárůst hlukového zatížení lokality při působení dvou zdrojů o přibližně stejné hodnotě (sacích bagrů a nárazově projíždějícího vlaku) není tak markantní, přičemž intenzita hluku se snižuje se vzdáleností od zdroje působení. Technické práce budou probíhat etapovitě (jak v čase, tak v prostoru) a jejich vliv se bude vždy projevovat jen v nejbližším okolí, a proto nezasážená část rybníka bude i nadále vhodná pro hnízdění. S těmito závěry se soud ztotožňuje.

27. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení mohou podle § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniknout náklady řízení jen v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Jelikož soud v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu